

Nr 410

Av herrar **Staxäng** och **Carlsson** i Bakeröd, om anslag till bidrag till resekostnader vid veterinärbesök.

Kungl. Maj:t har i enlighet med riksdagens beslut (prop. 1958:B 54; SU B 103; rskr B 126) fastställt ny veterinärtaxa att gälla från och med den 1 januari 1959. Beslutet var föregånget av förhandlingar mellan civildepartementet och Saco och överenskommelsen därvidlag avsåg ett återställande av distriktsveterinärernas relativa inkomstläge av år 1952. Även om alltså höjningen av veterinärtaxan är fullt berättigad så innebär den dock en avsevärd ökning av den enskildes utgifter för djursjukvård. Man må också i detta sammanhang beakta den omständigheten att själva veterinärravodet i de flesta fall utgör blott en del av djurägarens kostnader för djursjukvården. Härtill kommer ofta utgifter för medicin och andra veterinära utlägg samt resekostnaderna. Redan på korta avstånd (under 2 mil) utgör dessa en stor del av kostnaderna och på längre avstånd kan de bli mångdubbelt högre än vad själva veterinärvården går till. Dessa avvita förhållanden gör sig särskilt märkbara i Norrland med dess stora veterinärdistrikt men även i mellersta och södra Sverige kan de få betydelse nämligen när en distriktsveterinär samtidigt uppehåller tjänsten inom tvenne distrikt och vid distriktsveterinärernas jourtjänst.

För att i någon mån utjämna denna uppenbara orättvisa mellan närbeläget och avlägset boende djurägare föreslog 1954 års veterinärtaxeutredning i sitt förslag till omarbetning jämväl av bestämmelserna för statsbidrag till lindring av mindre bemedlades kostnader för djursjukvård införandet av "Statsbidrag till avlägset boende djurägare" i §§ 5 och 6. Förslaget innebar att statsbidrag utan behovsprövning skulle utgå till bestridande av veterinärens resekostnad till den del den överstiger ett belopp av trettio kronor. Förslaget vann emellertid icke departementschefens gillande och upptogs därför icke i 1958 års statsverksproposition eller i proposition nr B 54 angående förbättrade inkomstförhållanden för distriktsveterinärer m. m. Vid remissbehandlingen av taxeförslaget hade dock tillstyrkan getts från såväl socialstyrelsen som lantbruks- och veterinärstyrelserna. Likaså hade de flesta länsstyrelser och många hushållningssällskap tillstyrkt förslaget, ävensom Sveriges Lantbruksförbund och Riksförbundet Landsbygdens folk. Starka skäl förefaller oss därför föreligga att förslaget underställes riksdagens prövning och får vi därför härmed hemställa att statsbidrag måtte utgå

för utjämnande av djurägares utgifter för veterinärens resekostnad med belopp som vid varje enskild resa överstiger trettio kronor. Det därför erforderliga statsbidraget skulle enligt veterinärutredningens beräkningar komma att utgöra ca 65 000 kr. per år.

Med hänvisning till vad vi ovan anfört hemställes,

att riksdagen må till Bidrag till resekostnader vid veterinärbesök för budgetåret 1959/60 under nionde huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag av 65 000 kronor att utgå till djurägare med vad resekostnaden vid veterinärbesök överstiger 30 kronor.

Stockholm den 27 januari 1959

Ernst V. Staxäng

C. O. Carlsson
i Bakeröd